

(Ve de la pàgina 26)

ulls d'unes altres tradicions de pensament, però aquesta és la meua, i em passa que com més m'illumina els treballs d'aquests pensadors, més em sento empès a posar interrogants i objeccions a les actuacions municipals de les quals molts semblen tan cofois. (Per cert, han llegit l'últim llibre del professor Manuel Delgado?)

I és en aquesta línia que parlava de les "agents cívics" com a víctimes i botxins. Sobretot víctimes, víctimes innocents. Si en lloc de pressuposar que els meus comentaris i epítets anaven a vexar-les o a fer-ne mofa, el senyor Puig hagués pressuposat que hi havia comprensió i una simpatia certa envers la víctima, i que no eren gratuïts, potser llavors s'hauria esforçat a llegir el fons de l'article i n'hagués interpretat els elements retòrics en el seu origen i sentit, i n'hauria caput l'essència. Potser sí que l'expressió "tenir dos dits de front" és un xic exagerada, però rellegint l'article crec que en el context on es troba dona compte del que pretén dir sense cap rerefons despectiu. Per altra banda, uns diminutius afectius o una metonímia no pressuposen una actitud així. I la referència a les ONG quedava clar que no era més que aprofitar l'avinentsa per generalitzar enllaçant amb una de les crítiques més comunes, esteses i acceptades sobre les pràctiques de la nostra societat. El que no entenc és per què parla de cinisme. M'agraden els jocs de paraules, però sempre que tinguin alguna base.

Seria més llarg, però em sembla que ja n'hi ha prou. Per altra banda, que el títol genèric d'aquestes col·laboracions sigui *Si...*, un condicional, em sembla que il·lustra prou una actitud de base. Des d'aquí convido el senyor Puig, si vol seguir parlant-ne, a demanar a aquest periòdic que el posin en contacte amb mi, i amb molt de gust podem continuar davant d'un cafetó.

Víctor Sunyol Vic

El món dels artistes

M'ha demanat que escrigui sobre els artistes de la nostra ciutat, un col·lectiu, segons ell, bon xic oblidat i crec que té tota la raó.

Hem tingut i seguim tenint molts bons artistes a Vic, només cal recordar des de Cinto Conill fins als nostres dies, tants i tants d'altres.

Però sincerament, jo no em sento gens capacitada per a aquesta tasca i per això passo la penyora a algú més autoritzat, amb aquests dos interrogants: quan s'escriurà un bon llibre sobre el tema? Quan podrem veure un recull dels quadres més significatius de cada artista i seguir-ne la seva trajectòria artística? Com m'ha demanat, cal que algú s'hi posi amb ganes, i esperem que esdevingui realitat.

Roser Bermudo i Font Vic

Tenim tan poca autoestima?

Tots recordem o hem sentit a parlar de la publicació de l'article que Oleguer Presas va publicar al setmanari català *La directa* i al diari basc *Berrria* en les línies del qual qüestionava la imparcialitat i la independència del poder judicial espanyol.

Just córrer el rumor de l'existència de l'article i, com ja és habitual, des de diferents i nombrosos sectors de la societat espanyola enquistats en la paraula reaccionària i sota la bandera de la democràcia i la llibertat d'expressió es condemnava Oleguer gairebé a cadena perpètua. Es parlava d'apologia del terrorisme. Sense la bena rabiosa que impedeix a aquests sectors gaudir d'objectivitat i educació, no hauria de presentar dificultats adonar-se que Oleguer Presas en cap moment lloa els assassinats d'Iñaki de Juana Chaos, assassinats pels quals ha complert ja condemna, tal com estableix la llei. Legislació elaborada a la carta a fi d'homogeneïtzar qualsevol diferència existent.

La transició va servir per preparar els fonaments de l'actual Estat espanyol, amb clares reminiscències franquistes. Oleguer no havia ni nascut quan

gran part de la cúpula militar ocupava el mateix lloc que ocupa ara. Tampoc va ésser testimoni de l'elecció de Juan Carlos I com a successor de Franco. La policia segueix torturant emparada per una desproporcionada llei antiterrorista amb uns clars objectius polítics. Tant l'executiu com el legislatiu parlen de democràcia i de llibertat d'expressió. A la vegada, impedeixen que un poble pugui escollir lliurement els seus representants, impossibilitant una solució política. Ignoren intencionadament el dret que tenim a manifestar-nos i a expressar disconformitats a través d'articles d'opinió. O decideixen, a través d'un poder judicial totalment polititzat i partidista, el tancament de mitjans de comunicació escrits i radiofònics tan sols per donar veu a aquells a qui volen silenciar. Però és clar, són ells els que monopolitzen la democràcia, una democràcia a l'espanyola. Oleguer Presas no ha fet res més que qüestionar la independència i imparcialitat del poder judicial a fi de reflexionar amb relació a l'Estat de Dret. I com ja he dit, gairebé el condemnen a cadena perpètua. I no tothom pot gaudir d'aquesta relativa sort. Considerant que és l'Estat espanyol l'autoritat, la publicació de dos articles d'opinió pot arribar a comportar la pena de mort.

I aquesta vegada no serà menys i demanarem disculpes, com a catalans que som, no només per dir el que es pensa, sinó per ser el que som. Ni tornarem a lluitar, ni tornarem a sofrir, ni tornarem a vèncer. Tornarem a callar, tornarem a ésser ferits i finalment tornarem a ésser derrotats. Que faci Oleguer d'infanteria. Que facin els altres d'infanteria, com sempre. Els altres ja esperarem a la rereguarda. Però recordeu, quan acabin amb ells, ens tocarà a nosaltres.

Albert Güell Vallbona Manlleu

Al voltant del gènere

Ja fa uns mesos vaig escriure sobre opinions que circulen pels mitjans al voltant de la bondat de pertànyer a un sexe o altre i aquesta setmana, amb l'aparició d'un anunci dels dissenyadors italians Dolce & Gabbana, s'ha desfermat una altra vegada la *papanateria* oficial.

Defensar a tort i a dret la bondat d'un sexe davant la maldat de l'altre em continua semblant una temeritat. Veig que s'ensinistra les dones per fer front a la violència masclista, a denunciar, a aprofitar els avantatges que lleis de dubtosa justícia donen a una part de la societat, exclouent totalment l'altra, predicant la bondat de la discriminació positiva. Així com fa uns anys es justificaven certes mancances femenines a una educació castradora, no s'ha aplicat la mateixa explicació a les mancances masculines i es blasma l'home a ser dolent de mena. És que l'home no ha rebut una educació igualment castradora quant a entendre i acceptar valors femenins?

Seria bo que els esforços que fan organitzacions enterament femenines anessin repartits. Per què denuncien un anunci de D&G que sembla maltractar una noia i no un altre de Balay on una dona "fa llençar" el seu home perquè no sap fer anar una rentadora? Que no incita a la violència el segon? Homes i dones no som tan diferents. Ni la dona és la bondat ni l'home el mal. El mascle caça, però la femella també i, a més, fabrica l'arma que li permet fer-ho amb més facilitat. De fet l'estadística diu que el 21% de les forces armades d'aquest país ja són dones: quin triomf més *punyetero* per les feministes!

Dones, homes, en lloc de fer lleis que ens allunya i procuren opcions de domini, hauríem d'acostar-nos. Aquests col·lectius que ara tenen gran predicament dedicats a promocionar espais exclusivament femenins s'allunyen de la realitat i s'entesten a diferenciar els problemes dels uns dels altres. Cars error, doncs les solucions sempre necessiten la convenció de les dues parts.

En aquell article de fa mesos, per cert, parlàvem de la suposada major resistència de la dona davant de la potència de l'home (es veu que la segona és un defecte). Voldria recordar que sí, que l'home guanya els 100 metres lliures, prova de potència; però, curiosament, també guanya la marató, la pro-

va de resistència per excel·lència. Dir a les dones que no defalliu, que milloreu i arribareu a igualar els homes. Però que si no ho feu, escolta, no us hi amoïneu, teniu moltes altres qualitats.

Jaume Molsosa Carrera Torelló

Àlex Crivillé

Tot passejant pel bonic poble de Seva, el viatger troba carrers amb noms tan emblemàtics com avinguda J. Miró, carrer Dr. J. Trueta, ronda Pintor Mombrú, call d'en Camps, ronda Gaudí, etc. El viatger, dins les seves limitacions, s'adona de la manca d'un carrer, plaça, etc. amb el nom d'Àlex Crivillé.

Potser algú dirà que dos títols mundials en moto tampoc donen per a tant, però on tots estarem d'acord és que al bell mig de la rotonda d'entrada al poble hi quedaria d'allò més bé un ferro recargolat diguem-li monument en recordatori del que va fer.

En aquest punt també hi tindrien cabuda dos altres campions locals com són Pep Bassas i Melcior Mauri, de Balenyà (Ajuntament de Seva).

No oblidem que si reculem en el temps uns pocs anys, ens trobarem al bell mig de la plaça de la Creu de Seva senyors vestits amb corbata saltant com si els ataqués la marabunta celebrant les proeses del *noi de Seva*? Què dic...? Si Seva no té noi.

Jaume Illamola Aulet Sant Miquel de Balenyà

El Torrental, destruït

Diumenge passat la Plataforma el Torrental va convocar un acte a l'antic traçat del torrent de Sant Marc, just a la zona anomenada El Torrental, i que és ara una gran esplanada de terra sense cap arbre. L'acte va constar d'un esmorzar gratuït per a tothom, d'un taller de dibuix i d'una plantada simbòlica d'arbres i va comptar amb la participació de més d'un centenar de persones. D'aquesta manera la plataforma va voler mostrar *in situ* les destrosses que s'han fet en aquesta zona per part de l'actual consistori del poble. Recordem que el Torrental era un espai natural molt proper al nucli urbà, on vivien diverses espècies animals amb la vegetació típica d'un bosc de ribera, i era molt apreciat i concorregut pels calldetenencs tant per la seva proximitat com perquè era l'inici d'una de les rutes per pujar a Sant Marc a peu. En aquest espai s'hi construiran un seguit d'equipaments esportius. La plataforma demana a l'Ajuntament que es replantegi l'ampliació de la zona esportiva i que es rehabiliti la zona tal com era abans. La destrucció d'espais d'interès natural és un fenomen que malauradament és més habitual del que alguns voldríem. Però en el que no hi trobo cap justificació possible és que un mateix Ajuntament destrossi les zones naturals del seu propi poble. Doncs bé, a Calldetenes està passant. L'actual consistori ha destrossat literalment una de les poques zones verdes del municipi, ja que Calldetenes té un dels termes municipals més petits de la comarca. I ho ha fet no obeint a ordres d'altres institucions, sinó per iniciativa pròpia. Amb tot això no em vull posicionar en contra de l'ampliació de la zona esportiva, ans el contrari. El que vull dir i denunciar és que segons la meua opinió aquesta ampliació s'hauria d'haver fet d'una altra manera respectant la zona del Torrental tal com era abans i integrant-la a la zona esportiva.

Laida Elizondo Aldai Calldetenes

Agraïment

Volem agrair a tothom, família, amics, companys de feina, veïns, coneguts, per les mostres de dol rebudes i per estar al nostre costat en aquests dies tan difícils. Especialment donem les gràcies i molts ànims al Sr. Josep Pujol (Bambi).

Pare, mai t'oblidarem!

Família Mumbrú Bassas Taradell